

Így mulat egy magyar nemes

Tornaljai gyűjtésünket a polgármester bearanyozta azzal, hogy búcsúestet rendezett számunkra egy hangulatos kis vendéglőben. Mindenki kicsípte magát, s néhány helybéli vezető és bennünket segítő tanár, tanítvány kíséretében bőséges és finom vacsorában, nemes italokban volt részünk. A legnagyobb meglepetés azonban az volt, hogy Ádi bácsi cigányprímás, aki egyben a helyi zeneiskola kiváló hegedű tanára is volt, összeszedte a már csak alkalmilag felálló bandáját, s ők húzták a fülbe- és a talp alá valót. Csodálatos muzsika volt: hegedű, brácsa, kontra, bőgő, nagyszerű dallamok, a java magyar nóták csokra. Egyszóval minden együtt volt.

A záróra régen elmúlt. A gazda látva, hogy jó a hangulat, közölte, hogy ne törődjünk semmivel, addig maradunk, ameddig akarunk. Nóta nótát követett, tánc táncot. De a zenekarnak is hullattunk néhány koronát, forintot, kinek mi lapult a zsebében. Fáradni kezdünk, kicsit alább hagyott a hangulat. Zoli bácsi azonban még néhány általa gyűjtött gömöri nótát is hallani akart, s ezért odaintve a prímást, mint egykori héti nemesi ősei tehették a putnoki vagy tornaljai Nagyvendéglőben, behúzott egy százast a vonóba. A banda szinte *meztálosodott*. Hihetetlen jókedvűen muzsikált, s a lankadó népet szinte ők szorították, hogy még-még! Akkor ez a tempóváltás nem tűnt fel olyan plasztikusan, mint másnap.

Az történt ugyanis, hogy hazafelé csomagolás közben Zoli bácsi fel akarta mérni anyagi helyzetét. De bármekkora szemeket is meresztett, sehol sem látta külön tárolt százdollárosát...

Bizony!

Korona helyett dollárt húzott a vonóba!